

Kırmızıfare

ISSN 1300-3291

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt:5 Sayı: 53

Mart 1996

Kırmızıfare Çocuklar İçin **Edebiyat** Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

ISSN 1300-3291
Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 53

Mart 1996

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 140.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 1.500.000TL

Taahhütlü: 1.980.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

Yurtdışı taahhütlü: DM85

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

Kapak: Ülkü Ovat

Görev başına!..

Üç aylık armağan abonelik hakkınızı kullandınız mı? Kullanmadıysanız hemen şimdi, elinizdeki reçelli ekmeği bırakıp telefona koşun. (Önce ellerinizi yıkayın!) Çevireceğiniz numarayı biliyorsunuz: (0212) 252 63 75 veya 252 63 76. (Bu numaraları da artık ezberleyin, insan dergisinin numarasını bilmeli.)

Armağan abonelik hakkınızı kullanmanız niçin önemli, biliyor musunuz? Siz bir arkadaşınıza (komşunuzun çocuğu, bir sınıf arkadaşınız, bir akrabanız ya da daha iyisi, dergiyi görmesi mümkün olmayan, uzak bir köydeki yakınınız olabilir) üç aylık abonelik armağanı vererek onların da dergimizi tanımasını sağlayacaksınız. Kırmızıfare'mizi tanıyan herkes seviyor. Bu da demektir ki onu tanıtmak için siz ve biz hep birlikte çalışmalıyız. Kırmızıfare hepimizin dergisi olduğuna göre bu sizin de göreviniz sayılır. Siz dergimizin daha çok tanıtılmasına yardımcı olursanız, biz de artan abone sayımızla size hem daha çok sayfalı, hem daha renkli bir dergi çıkarırız, hem de gecikmeden çıkabiliriz.

Edebiyat ve sevgi dolu günler,

Fatih Erdoğan

Haydi!
Hemen telefon
edin!
(0212)252 63 75
veya
(0212)252 63 76

Kendi adınızı ve
Kırmızıfare aboneliği
vermek istediğiniz
arkadaşınızın adını
adresini bize bildirin

İçindekiler

Anneciğim.....	Pelin Yakıcıer	3
Kardeşıme Benzemiyorsunuz (Bay Veneranda).....	Carlo Manzoni	4
Sarah Jane Afrika'da.....	Jill Atabay	5
Bilim Oyun.....	Fatih Erdoğan	13
Kırmızıfare Anketi.....		15
Ayı.....	James Oliver Curwood	19
Kötülük Denen Şey.....	Elif Ovalı	23
Tilki ile Çörek.....	Gülçin Alpöge	27
Beyaz Kızın Kolyesi.....	Fatih Erdoğan	30

ANNECİĞİM

Anneciğim

Seni gördüm dün gece rüyamda biraz

Karlar üzerine uzanmıştın

Yanında da ben vardım

Gökyüzü bembeyazdı

Üzerine uzandığımız kar gibi beyaz

Kalktık kartopu oynadık

Bana kocaman bir kardanadam yaptın

Ona sarıldım

Ama hiç üşümüyordum

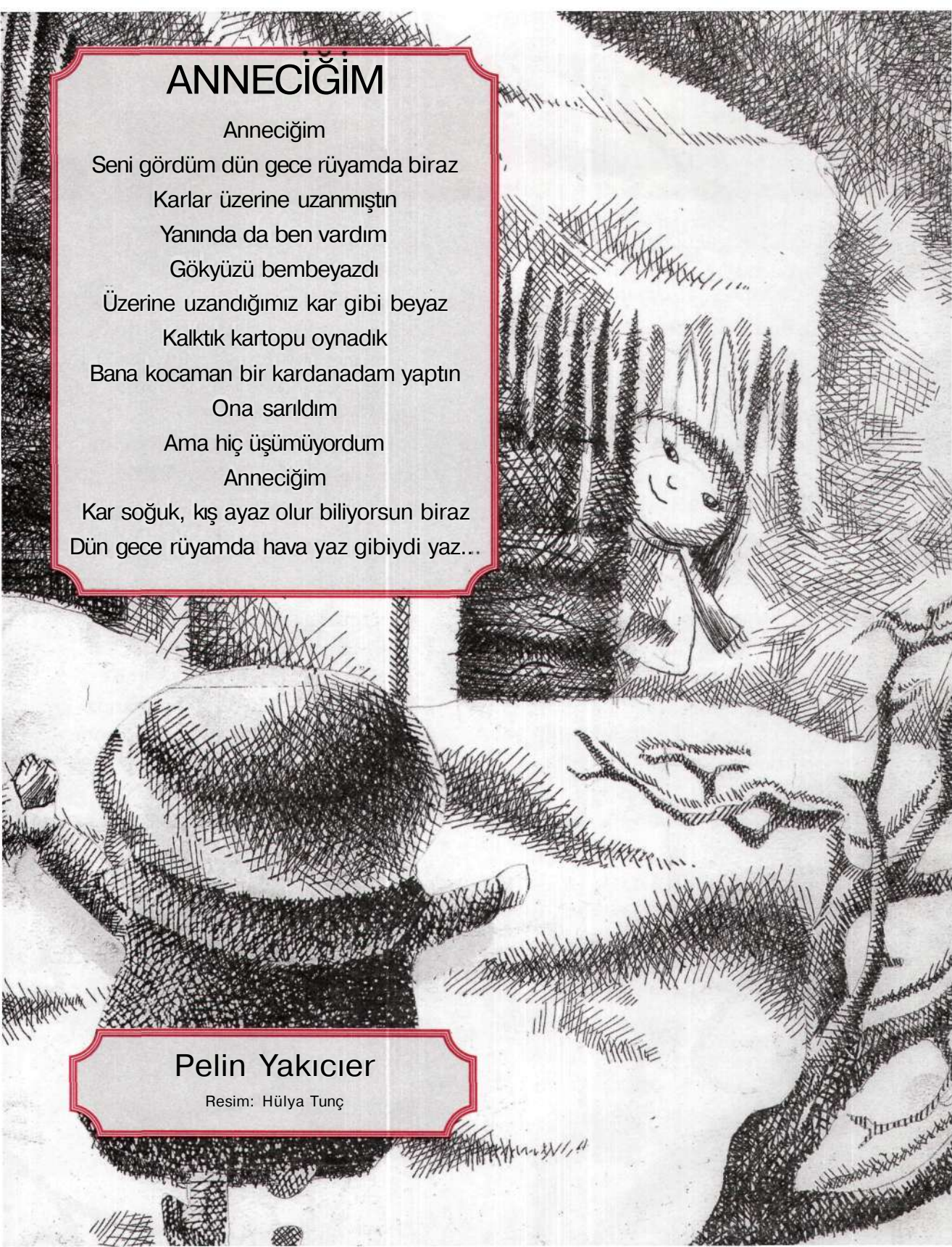
Anneciğim

Kar soğuk, kış ayaz olur biliyorsun biraz

Dün gece rüyamda hava yaz gibiydi yaz...

Pelin Yakıcıer

Resim: Hülya Tunç

Kardeşıme benzemiyorsunuz!

Carlo Manzoni

Türkçesi: Necdet Neydim

Bay Veneranda yolda giderken yanından geçmekte olan bir adamı durdurdu.

"Afedersiniz," dedi ve adamın yüzüne baktı. "İzin verir misiniz?"

"Neye izin verir miyim?" diye sordu adam şaşkınlıkla.

"Size şöyle bir bakabilir miyim?" dedi bay Veneranda. "Kız mıyorsunuz ya?"

"Hayır, ama..." diye kekeledi başına geleceklerden habersiz adam.

"O zaman tamam," dedi bay Veneranda ve adamı önden ve yandan iyice bakıp inceledikten sonra, "Siz benim kardeşime hiç benzemiyorsunuz," dedi.

"Ne dediniz?" diye kekeleyerek sordu adam. "Kardeşinize mi? Niye ona benzeyecek mişim ki?"

"Çok doğru, çok doğru," dedi bay Veneranda. "Niye ona benzeyesiniz ki? Bunu ben de kendime soruyorum. Gerçekten de ona hiç benzemiyorsunuz. Kardeşim çok farklı bir tiptir."

"O zaman bu saçmalık niye?" diye bağırdı, sabrını yitiren adam
"Bu saçmalık değil," dedi bay Veneranda,

kardeşime benziyor musunuz, benzemiyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır," dedi adam, "Kesinlikle hayır."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu bay Veneranda öfkeyle, "Yani kardeşimin çirkin biri olduğunu mu söylemek istiyorsunuz."

"Hiç öyle bir şey söylemiyorum," dedi adam. "Ben benim, kardeşiniz de kardeşiniz, tamam mı?"

"Tamam," dedi bay Veneranda, ben de zaten sizin başka biri olduğunuzu düşündüm ve kardeşim olduğunuza hiç inanmadım zaten."

"Bi-bilmiyorum..." diye kekeledi adam kafası karmakarışık olmuştu.

"Dinleyin," dedi bay Veneranda "Siz kardeşime hiç benzemiyorsunuz, ne yazık ki bir şey yapamam."

Bay Veneranda bunları söyledi ve yoluna devam etti. Yolda giderken kafasını sallıyor ve kendi kendine homurdanıyordu.

Sarah Jane Afrika'da

Jill Atabay

Türkçesi: Ayşegül Serin kaya Resimler: Ferit Avcı

"Mutlaka gitmeliyim," dedi Jack amca mektubu katlayarak.

"Nereye?"

Sarah Jane zencefilli bisküvi yiyordu. Fido kırıntıları yalıyor ve Polly, Jack amcanın omzuna tünemiş, kınayarak ona bakıyordu. (Polly, anımsayacaksınız, bir papağandır.)

"Kuşkusuz Afrika'ya," dedi amcası tersçe. "Beni dinlemiyor musun Sarah Jane? Sana Napoleon'un mektubunu az önce okudum."

"Napoleon mu?" Sarah Jane yutkundu. "Onun öldüğünü sanıyordum."

"O Napoleon değil, sersem çocuk. Napoleon benim denizcilik günlerinden arkadaşım. Aslında o beni, yani benim büyük bölümümü, vahşilerden kurtarmıştı," dedi tahta bacağına bakarak. "Bu yüzden eğer gidip ona yardım etmemi istiyorsa, bunu mutlaka yapacağım."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Sarah Jane, "ve son bir zencefilli bisküvi yiyebilir miyim?"

"Bisküvi kalmadı. Benimle gelip gelemeyeceğini de bilmiyorum.

Annen asla izin vermez."

"Eğer SENİNLE gideceksem, yaz tatiline rastlarsa, o zamana dek uslu olursam, annem Matilde teyzeme gitmemi istediğinde gidersem, izin verir Jack amca. Teyzem bana hep şöyle der: Yolculuk insanın ufkunu genişletir. Ufkumun genişlemesini istersin, değil mi? Lütfen Jack amca."

"Bunu düşüneceğim," dedi Jack amca ve sözünü tuttu.

Yaz tatili başladığında, Jack amca ve Sarah Jane yolculuk için gerekenlerin listesini yapıyorlardı.

Sarah Jane, "Yanıma ne almalıyım?" diye sordu.

Jack amca kalemını emiyordu. Sonunda:

"Bir şapka," dedi. "Ve tabii ki dış fırçası. Afrika çok sıcaktır. Fazla bir şeye ihtiyacın olmayacak. (Yine de annesi birkaç şey hazırlamıştı.) Fido'nun götürülmesi büyük bir tartışma konusu oldu. Sonunda Jack amca onun da gelebileceğine karar verdi.

"Ama onu arslanlar yerse beni suçlama," dedi.

"Ona çok dikkat edeceğim," diye söz verdi Sarah Jane.

"Onun da ufkü genişlesin. Pekî ama oraya nasıl gideceğiz? Çin'e gittiğimiz gibi uçakla mı?"

"Üzgünüm, ama hayır. Bu kez yanıma bir bavul alacağım, biraz ağır olacak. Göreceksin, Napoleon'a ve onun tüm eşleriyle çocuklarına hediyeler götüreceğim."

Sarah Jane'in gözleri faltaşı gibi açıldı:

"Çok mu eşi var?"

"Afrika'da bazen öyle olur. Ayrıca o bir kral."

Sarah Jane gözleri izin verse, onları daha da açacaktı. "Onun bir denizci olduğunu söylememiş miydin?"

"Öyleydi," dedi Jack amca sabırsızca. "Denizci olmaktan sıkılınca eve döndü ve kral oldu."

Sarah Jane, "Afrika'da kral olmak ne kolay," diye düşündü.

"Zenci mi?"

"Tabii ki öyle. Okulda size ne öğretiyorlar, bilmem."

Jack amca Afrika'ya gemiyle gidebileceklerini söyledi.

"Oraya gidince ne yapacağız?" diye sordu Sarah Jane.

"Önce develere binecek ve çölü geçeceğiz. Daha sonra neler olacağını görürüz."

Sarah Jane amcasının yolu bildiğini umuyordu, ama bunu ona sormadı.

Kısa bir deniz yolculuğundan sonra Afrika'ya ulaştılar. Ve birçok şeyi bilen Jack amca deve bulmaya gitti. Tek gözlü, sinirli ve bir an önce onları başından uzaklaştırmaya çalışan bir adamdan iki tane deve satın aldı.

"Çok fazla para istemedi," dedi Jack amca.

Develer Sarah Jane'in gözüne çok büyük göründüler. Bunların üstüne nasıl binileceğini düşünüyordu ki, amcası deveye bir şeyler söyledi. Deve hemen çöktü.

"Gördün mü? Çok kolay. Şimdi binebilirsin, ama kalkarken sıkı tutun."

Sarah Jane bir eliyle sıkıca tutunurken, öteki eliyle de Fido'yu tutuyordu. Doğrusu bu biraz ürkütücüydü. Ama Sarah Jane'in dediği gibi, bir kez ayağa kalkınca gerisi kolaydı. Jack amca da devesine bindi. Yola koyuldular.

Sarah Jane develerin isterlerse çok hızlı gidebileceklerini duymuştu. Ama bunlar hiç de öyle değillerdi. Sımsıcak çöl boyunca ağır ağır yürüyorlardı. Sarah Jane şapkası olduğu için çok seviniyordu.

"Bence bu develer pek güçlü değil."

"Eh, bu paraya daha iyisini bekleyemezsin," dedi Jack amca.

Ama ortasında küçük bir göl olan

vahaya geldiklerinde develer öyle hızlı çöktüler ki, onları gören, gidebilecekleri en uzak yere ulaştıklarını sanırdı. Doğrusu Jack amca ve Sarah Jane'e de öyle geliyordu.

Jack amca, Sarah Jane'e taş atarak ağaçtan nasıl hindistancevizi düşürüleceğini gösterdi. (Bu işte

iyiydi. Denizciyken bir kum adasında karaya oturdukları zamandan kalma bir tecrübesi vardı.) Sonra hindistancevizinde delikler açtı. Birlikte o serinletici sütü içtiler. Fido su içmeyi yeğledi. Sarah Jane ona amcasının yanında getirdiği sandviçlerden birini verdi.

İyice dinlendikten sonra yola

çıkmayı hiç istemeyen develere bindiler ve eskisinden daha da yavaş bir şekilde yola koyuldular. Çöl Sarah Jane'e bitmeyecekmiş gibi göründü. Ama birdenbire, birçok palmye ağacının arkasında büyük bir nehir ortaya çıktı.

"Belki de seraptır," dedi Jack amca.

"O da ne demek?"

"Serap olmayan bir şeyi görmektir," diye yanıtladı.

Ama bu kez serap değildi. Nehir güneşte parlıyor, palmyeler başlarını sallıyor ve nehirde iki siyah tenli adamın balık tuttuğu bir kano yüzüyordu. Jack amca onlara seslendi ve adamlar nehir kıyısına doğru kürek çektiler. Onlara garip bir dilde bir şeyler sordu. Adamlar gülerek ve elleriyle nehrin aşağısını göstererek onu yanıtladılar. Sonra Jack amca konuşmayı ve soru sormayı sürdürdü. Önce develere kuşkuyla bakan adamlar sonunda rahatlamışlardı.

"Haydi gel," dedi Jack amca.

"Napoleon'un nerede yaşadığını biliyorlar. Buralarda oldukça ünlü. Kanolarıyla bizi götürecekler."

"Develer ne olacak?"

"Onları merak etme. Develer kendilerine bakabilirler," diye yanıtladı Jack amca. Gerçekten de develer serbest kalır kalmaz, hiç bırakmak istemedikleri vahaya doğru yöneldiler.

Jack amca ve Sarah Jane kanoya bindiler ve yola koyuldular. Bu, deveyle yolculuk yapmaktan çok daha rahattı. Siyah adamlar Fido'ya çok güldüler. Daha önce hiç bu kadar küçük köpek görmemişlerdi. Onların yaşadığı yerlerde yalnızca büyük av köpekleri vardı.

Yolculuk sırasında birçok ilginç şey gördüler. Her an bir hipopotam başını sudan çıkarıp onlara bakıyor, Sarah Jane'in daha önce hiç görmediği parlak renkli tüylü kuşlar başlarının üzerinden uçuyordu. Bazen nehir kıyısındaki ağaçlarda maymunlara rastlıyorlardı. Bir kez su içen bir zürafa gördüler.

Sarah Jane, "Bu uzun bacaklarla suya eğilmek çok zor olmalı," dedi.

"Bu yüzden upuzun bir boynu var ya!" diye açıkladı amcası. "Böylece ağaçların yapraklarına da uzanabiliyor."

Sarah Jane yolculuklarının bitmesini hiç istemiyordu. Sonunda nehrin kıyısında, ottan kulübeleri olan bir köy göründü. Adamlar Napoleon'un yaşadığı yerin burası olduğunu söylediler. Hep birlikte kanodan indiler. Adamlar onları köyün ortasındaki büyük ve gösterişli kulübeye götürdüler. Dışarda birkaç çocuk oynuyordu. Bunlardan biri konukların geldiğini haber vermeye koştu. Birkaç dakika sonra kulübeden

Sarah Jane'in şimdiye kadar gördüğü en büyük ve şişman adam çıktı. Mavi bir denizci pantolonu giymişti.

Başında da küçük beyaz bir denizci şapkası vardı. Kolları ve bedeni, gemi ve deniz canavarlarının dövmeleriyle kaplıydı. Ağzında uzun bir pipo tütüyordu. Jack amca'yı görünce piposunu çıkardı ve gürlledi:

"Jack! Eski dostum!" Öyle bir sarıldı ki, zavallı adam soluksuz kaldı. Sonra onun sırtına vurarak, son nefesini de dışarı çıkardı. Adamcağız konuşamadı. Sarah Jane aynısını kendisine ve Fido'ya da yapar diye korktu. Ama neyse ki öyle olmadı. Kulübeye davet edildiler. Birkaç kadın onlara sütlü hindistancevizi kabukları birbirinden değişik ve nefis meyvalar getirdiler. Jack amca ve

Napoleon bir süre birlikte geçirdikleri maceraları konuşarak güldüler. Bu arada kulübenin içi, onlara bakmaya gelen çocuklarla dolmuştu. Üstlerinde çok az giyecek olması Sarah Jane'in dikkatini çekti. Bu çok akılcıydı. Sabahları giyinmek, çoraplarla ve ayakkabılarla uğraşmak, saçları fırçalamak zorunda kalmamak ne hoş! (Zaten çok az saçları vardı ve olanlar da fırçalanacak gibi değildi.)

Çocuklar Fido'yla çok ilgilendiler ve onunla oynamak istediler. Ama Fido Sarah Jane'in eteğinin altına girip hırladı. Sarah Jane onu azarlayarak çok kaba davrandığını söylemek zorunda kaldı.

Sonra Jack amca getirdiği hediyeleri çıkardı. Eşleri için kolyeler ve renkli eşarplar, çocuklar için de

bilyeler!

Amcası bunu şöyle açıklamıştı:
"Bilye götürmek zorundayız, çünkü
hem paylaşırması kolay, hem de
orada kaç çocuk olduğunu
bilmiyorum."

Olanlar herkesi çok eğlendiriyordu.
Sonunda sıra Napoleon'un hediyesine
geldi: Bir dürbün!

Jack amca, "Böylece düşmanlarını
gözleyebilirsin," diye açıkladı. Aslında
Napoleon'un düşmanı yoktu. Ama

kuşlarla çok ilgileniyordu. Şimdi onları yeni dürbünüyle gözleyebilirdi. Dürbününü boynuna astı. Gerçekten de hediyesinden hoşnut görünüyordu. Daha sonra da Jack amca'dan niçin yardım istediğini açıkladı:

"Bir yelkenli yapabilmek için yardımını istiyorum," dedi. "Bu işi burada bilen yok."

"Yelkenli mi? Ama nerede yüzdüreceksin?"

"Nehir boyunca," dedi Napoleon.

Jack amca, bulundukları yerde çok daralan nehre bakarak, "O zaman küçük olmalı," dedi. Napoleon bunun sorun olmadığını söyledi.

Ertesi gün çalışmaya başladılar.

Birkaç gün içinde birbirine bağlı ağaç kabuğu parçaları ve tahta şeritlerden yapılmış, tahta direkli, kumaş yelkenli güzel ve küçük bir gemi çıktı ortaya. Son olarak Jack amca, "Onsuz da yaşayabilirim," diyerek eski gömleğinden kırmızı beyaz bir bayrak yaptı. Rüzgarda neşeye dalgalanabilsin diye onu direğe bağladı. Bu, iki kişilik, çok küçük bir gemiydi. Aslına bakarsanız, buna gemi demek de zordu, ama Napoleon çok mutluydu.

Bu süre içinde Sarah Jane ve Fido, Napoleon'un çocuklarıyla meyva ve hindistancevizi toplamak için ormana gittiler. Hem onların nasıl yaşadığını

öğrendiler, hem de çok eğlendiler.

Sarah Jane, "Okula gitmiyorlar, ama ormandaki ağaçların ve hayvanların ismini biliyorlar. Bu da özet çıkarmaktan çok daha yararlı," diye düşündü.

Sonunda yelkenli geminin nehre indirileceği büyük gün gelmişti. Napoleon Jack amca ile kıyıda duruyordu. Ailesi ve köyün tüm halkı bir araya toplanmıştı.

Sonra dört adam, küçük gemiyi taşıyarak suya koydular. Bir dakika içinde yelkenli bayrağını dalgalandırarak suda yüzüyordu. Sonra yavaşça dibe battı.

Jack amca elini alnına vurdu:

"Suyun girmesini önlemek için tahtaların arasına katran koymayı unuttum!"

Ama Napoleon kükreyerek güldü ve onun sırtına vurdu. "Üzülme, daha iyi bir fikrim var. Gemimi köyün ortasında bir platforma koyacağım. Herkes ona hayran kalacak. Kimsenin benimle yelkenli gezisine çıkmak isteyeceğini sanmam. Hem bunlar burada kullanılmıyor. Yalnız başına kullanmak da hiç eğlenceli değil."

Ve öyle yaptılar. Gemiye sudan çıkarıp, Napoleon'un kulübesinin önündeki tahta bir platforma yerleştirdiler. İnsanlar çok uzak yerlerden gemiyi görmeye geldiler. Ve sonunda burası "Gemili Köy"

olarak anılmaya başlandı.

Daha sonra Jack amca, artık eve gitmezlerse Sarah Jane'in annesinin çok kızacağını söyledi. Tek sorun suydı: Develeri olmadan çölü nasıl geçeceklerdi? Ama Napoleon çölü geçmek gerekmediğini, köyden geçen nehrin onları denize ulaştıracığını ve oradan da kolayca bir gemi bulabileceklerini söyledi.

Hemen bir kano hazırlandı. Onları bu köye getiren adamlar denize ulaştıracaktı. Herkes ayrılacakları için

çok üzgündü. Napoleon Jack amca'ya hoşça kal derken gözlerinden bir iki damla yaş döküldü. Ama Sarah Jane bir an önce eve gidip annesine, babasına ve arkadaşlarına maceralarını anlatmak için can atıyordu.

Böylece nehir boyunca giderek bir süre sonra denize ulaştılar. Ve Napoleon'un söylediği gibi onları eve götürecek bir gemi buldular. Sarah Jane, bunun, şimdiye kadarki en iyi macerası olduğunu söyledi.

Bilim-Oyun

Fatih Erdoğan

13

KİTAPLARI bir raftan öteki rafa aktarırken Acar, "Bunlar çok ağır!" diyor. Hemen kucığından alıyorum, "Haydi canım, pamuk kadar ağır bunlar," diyorum.

"Ne pamuğu?" diye kızıyor Acar. "Demir gibi ağır..."

Çocukluğumda birbirimize sorduğumuz bir bilmece aklıma geliyor. Hani şu ünlü, "Bir kilo demir mi daha ağırdır, yoksa bir kilo pamuk mu?" sorusu. Tam soracağım, Acar'ın merakla bana baktığını görüyorum. Gözlerinde bir pırıltı var. Bekliyor... Ben de bekliyorum.

"Haydi sorsana," diyor.

"Neyi?"

"Şu pamukla demir bilmecesini. Hani bundan önce de dört kez sormuştun..."

Fena halde utaniyorum. Kendimi yaşlanmış hissediyorum. Hani anılarını ilk kez anlatıyormuş gibi heyecanla anlatan yaşlılar vardır ya. Hani ayıp olmasın diye, ezbere bildiğiniz halde yeniden yeniden yeniden dinlediğiniz anıları anlatırlar size.

Acar ayıp mayıp dinlemiyor. Ne zaman harika bir anımı anlatmaya kalksam, "Bunu daha önce yedi kez, dün akşam yarım saat boyunca

anlattığını da hemen hemen her hafta dinliyorum!" diye sözümü ağzıma tıkıveriyor. Üstelik proteinli besinleri bolca almanın beyne, dolayısıyla da derslerine yararlı olduğunu da nerdeyse yüz kere anlatmışım. Bir de diyor ki:

"Sanıyorum senin bir zaman yolculuğu aracın var..."

"Onu da nerden çıkarıyorsun?"

"Çıkartıyorum, çünkü anıların her anlattığında değişiyor. Herhalde zaman yolculuğu aracına binip geçmişe gidiyorsun ve o anıyı sen başka türlü yaşayıp geri geliyorsun."

"Saçma," diyorum kızarak.

"Değiştirmiyorum işte. Hem zaman makinesi daha yapılmadı. Bir yapilsın, ben ne yapacağımı biliyorum."

Kurnazca bir cevap bu. Çünkü Acar'ın yüzü değişiyor. Geçmişe dönünce bazı şeyleri değiştirebilir miyim?

"Örneğin annenle evlenmemiş olurum ve sen de olmazsın."

Bunu duyunca dik dik yüzüme bakıyor. Hiç var olmama düşüncesi onu ürkütüyor. Bir daha benimle dalga geçer mi? Ben adamı yok ediveriririm işte böyle... Durumu anlamış olmalı ki, "Söylesene," diyor, "Şu pamukla demir bilmecesi nasıldı?"

"Çok basit. Bir kilo demir mi, yoksa bir kilo pamuk mu daha çabuk

yere düşer?"

"İkisi de aynı zamanda!" diye atılıyor. Sonra duraksıyor ve, "Biraz düşünmeliyim," diye odasına gidiyor.

Ben hızımı alamadığım için Selma'ya sesleniyorum:

"Bir bahçıvan bir bahçeyi iki saatte suluyor, iki bahçıvan kaç saatte sular?"

Başını okuduğu gazeteden kaldırıp bana bakıyor. Ben beklemeden ikinciye patlatıyorum.

"Bir Acar bir oturuşta dört dilim reçelli ekmek yerse, iki Acar iki oturuşta kaç dilim reçelli ekmek yer?"

Selma karmakarışık bir yüzle bakmayı sürdürüyor, ben de sormayı.

"Bir Ozan yarım günde üç kez altına yaparsa, iki Ozan bir günde kaç kez yapar?"

"Bir yüzücü Atlantik okyanusunu üç günde yüzerse üç yüzücü kaç günde yüzer?"

Selma sonunda yine gazetesine gömülüyor.

"Bir Fatih bir Selma'ya dört bilmece sorarsa, bir Selma, Ozan'ın uykuda olduğu şu kısa süre içinde kaç gazete okuyabilir?"

Sonra da ekliyor:

"Sen git de bunları okurlarına yaz, onlar seni anlarlar."

Ağzımın payını almış olarak bütün bunları size yazıyorum. Belki siz de bana yazarsınız, kim bilir?

Kırmızıfare Anketi - 1995

Her yıl olduğu gibi, Kırmızıfare kendisine çeki düzen vermek için sizin yardımınızı istiyor. Lütfen aşağıdaki soruları, gerekirse bir büyüğünüzden yardım alarak, cevaplandırınız ve bu formu hemen bize postalayınız. Kırmızıfare'nize ayıracağınız zamanınız için şimdiden teşekkür ederiz. Anketimizi doldurup bize gönderen ve aboneliğini yenilemiş olan bütün abonelerimize ÇEVKO EĞİTİM PROJESİ ETKİNLİKLERİ'nin katı atıklar konulu "öğrenciler için başvuru kitabı" ücretsiz olarak gönderilecek. Bu büyük boy, resimli kitapta konuyla ilgili bilgilerin yanısıra, oyun ve bilmeceler de yer alıyor. Hiçbir yerde satılmayan bu kitabı aboneliklerini yenilemişseniz bu anketi bize postaladığınızda siz edinebileceksiniz.

Kitap elimizde sınırlı sayıda bulunduğundan, lütfen acele ediniz.

1) Kırmızıfare'ye abone misiniz?

() Evet

() Hayır

15

2) Aboneyseniz, kaçınıcı sayıdan beri?

3) Kırmızıfare'yle nasıl tanıştınız?

() Kitapçıda gördüm

() Öğretmenim sınıfa getirdi.

() Kitap fuarında gördüm.

() Arkadaşımda gördüm.

() Ailemden birisi eve getirdi.

4) Kırmızıfare'de en çok beğendiğiniz beş öykünün adını yazınız,

a)

b)

c)

d)

5) Kırmızıfare'de öykülerini en beğendiğiniz beş yazarın adını yazınız.

- a)
- b)
- c)
- d)
- e)

6) Kırmızıfare'de resimlerini en beğendiğiniz beş çizerin adını yazınız,

- a)
- b)
- c)
- d)
- e)

7) Kırmızıfare'de nasıl öyküler okumak istiyorsunuz?

☐ Komik Öyküler	☐ Tarihi öyküler
☐ Acıklı Öyküler	☐ Bilimkurgu
☐ Korkulu Öyküler	☐ Yaşamöyküsü
☐ Macera	☐ Bilgi veren öyküler

8) Kırmızıfare'nin sayfa sayısı...

- ☐ Yeterlidir
- ☐ Daha çok olmalı
- ☐ Daha az olmalı

9) Kırmızıfare'nin eni boyu...

- ☐ Uygundur
- ☐ Daha büyük olmalı
- ☐ Daha küçük olmalı

10) Kırmızıfare'yi sizden başka kimler okuyor?

- ☐ Arkadaşım
- ☐ Kardeşim/ ablam/ ağabeyim
- ☐ Annem/ babam
- ☐ Dedem/ ninem

11) Kırmızıfare'leri saklıyor musunuz?

() Evet

() Hayır

12) Kitaplığınızda eksik Kırmızıfare'leriniz var mı? Hangileri?

13) Eksik olan sayıları edinmek ister misiniz?

() Evet

() Hayır

14) Kırmızıfare'lerinizi ciltletmek ister misiniz?

() Evet

() Hayır

15) Fındıkfaresi bölümünü...

() Okuyorum, çok beğeniyorum

() Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı

() İlgilenmiyorum

16) Merhaba sayfasını

() Okuyorum, çok beğeniyorum

() Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı

() İlgilenmiyorum

17) Bilim-Oyun sayfasını...

() Okuyorum, gerekli buluyorum

() Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı

() İlgilenmiyorum

18) Öyküler daha çok...

() Yerli yazarlardan olmalı

() Çeviri olmalı

19) Dergideki resimler...

() Daha çok olmalı

() Daha az olmalı

() Yeterlidir

- 20) Bir kitap Bir Yazar sayfasını...
- () Okuyorum, çok beğeniyorum
 - () Gereksiz buluyorum, kaldırılmalı
 - () İlgilenmiyorum

ADINIZ SOYADINIZ:

DOĞUM YILINIZ:

OKULUNUZ:

KARDEŞLERİNİZ VARSA, İSİMLERİNİ VE DOĞUM YILLARINI YAZINIZ:

KIRMIZIFARE'NİZİN DAHA Mİ OLMASI İÇİN ÖNERİLERİNİZ:

Kırmızıfare'mizi tanıması için ücretsiz örnek sayı göndermemizi istediğiniz arkadaşlarınızın ad, soyad ve adresleri:

AYI

"Ayı" filminin romanı

James Oliver Curwood

Türkçesi: Ali Avni Öneş

ERTESİ SABAH Challoner'in adamları, üç kızak ve dört kişi olarak, Reindeer bölgesinde, Cochrane ırmağı ağzındaki yeni postaya varmak için kuzey batıya doğru yola çıktı. Bir saat sonra, Challoner de beş köpek koşulmuş küçük bir kızığı sürerek sağa Jackson's Knee'ye doğru yöneliyordu. Arkasında, Nanette'i Fort-Dieu'ye getirecek olan, Mac Donnell'in adamlarından bir kızılderili yürüyordu.

Challoner ne Durant'ı, ne Grouse Piet'i bir daha görmüştü ve kulübeye saldırdıktan sonra postayı terk etmiş olacaklar diyen Mac Donnell'i haklı bulmuştu. Şüphesiz ki, Kraliyet Polis Birliklerinden birinin York bölgesine hareket etmiş olması da onların gözden kaybolmalarını hızlandırmıştı.

Ancak son dakikada Challoner Miki'yi kulübeden çıkarmış ve

kızığının yönetme koluna bağlamıştı. Miki kalçaları üzerine oturmuş üç hemcinsini görünce gerilmiş ve boğazından bir hırıltı yükselmişti. Fakat Challoner'in yatıştırıcı sözleri bunların düşman olmadıklarını iyice anlatmıştı.

Miki'nin son yirmidört saatlik hayatında olaylar öyle hızla ve şiddetle gelişmişti ki, Fort-Dieu'den hareketten sonra kilometreler boyunca bütün duyuları hep kuşku halinde duruyordu.

Onun zihnindeki hayaller arasında biri kesin, belirli bir şekilde yaşıyor, Challoner'e olan sevgisini bile bastırıyordu. Bu Nanette'ti. Onun güzel ellerinin, tatlı ve içten sesinin, saçlarının, giysilerinin kokusu kafasında yaşıyor ve kadının anısına bebeğin varlığı da karışıyordu.

Oysa Challoner Miki'yi bu yönden anlamıyordu. O akşam

kamp kurarlarken onu tasalandıran buydu. Uzun zaman onun ilk yaşının eski arkadaşlığını tekrar canlandırmayı deneyerek ateşin yanında oturup kaldı. Fakat bunu ancak yarım başarabildi. Köpek kaygılıydı. Bütün sinirleri son derece gerilmiş gibi görünüyordu. Kaç kere batıya doğru bakmış, her seferinde o yönde havayı koklamış ve boğazından derin inilti çıkarıyordu.

O gece yüreğine kuşku düşen Challoner, onu kuvvetli bir kayışla çadırın yanına bağladı.

Güneş battıktan çok sonra, Miki bağlanmış olduğu genç ağacın yanında oturup kaldı. Gece öylesine durgundu ki, sönmekte olan ateşin çitirtıları kulaklarında kamçı şakırtıları gibi yankılanıyordu. Gözleri iri iri açılmıştı. Ağır ağır tükenmekte olan odunların yanında örtüsüne iyice sarınmış uyuyan kızılderilinin hareketsiz şekli fark ediliyordu. Onun arkasında koşum köpekleri karın içine yuvalar kazmışlardı ve hiç ses çıkarmıyorlardı.

Ay çoktan alçalmaya başlamıştı. Ateş artık belirsiz pırıltılar fırlatıyordu. Challoner'in saati gece yarısını gösteriyor olmalıydı. Miki

ise hâlâ aç önce karanlığın içinden işitmiş olduğu o esrarlı çağrıdan kaygılı, gözleri açık duruyordu. Sonunda artık dayanamadı, ipini kemirmeye başladı. Nanette'le bebeğin bu çağrısına koşacaktı.

Serbest kalınca, Challoner'in çadırının kenarını kokladı, sonra sırtını eğdi. Bu anda, uzun zamandır beklediği, rüyalarında o kadar canlı olarak yaşamış olan sahibine ihanet ettiğini biliyordu., fakat içgüdüsünün bu karşı konulmaz emrine boyun eğmek zorundaydı.

Bir tilki çevikliğiyle karanlığın içine aktı, uyuyan köpekler arasında kendine bir yol açtı. Ancak kamptan beş metre ötede doğruldu ve ayışığında kaçak ve kurşuni bir gölge gibi batıya doğru atıldı.

Koşmasında artık hiçbir aksaklık yoktu. Yaraları iyileşmiş, bütün organları sapasağlam hale gelmiş, göğsü ormanın kuvvetli kurtlarinkinden daha geniş olmuştu. Dinlenmeden koşuyordu. Bacaklarının arasından fırlayan tavşanlar onu durdurumuyordu; hatta burnunun dibinden geçen bir yaban kedisinin kuvvetli kokusu bile onu yolundan çeviremedi.

Bataklığın ve derin ormanın ötesinde göllere ve ırmaklara rağmen, hüznün verici ıssızlıklar ve yanmış topraklar boyunca, yanılmaz yön bulma içgüdüğü ile yol alıyordu. Yalnız bir kere yaklaşılması kolay bir ırmaktan su içmek için durdu. Suyu çabuk çabuk yudumladı ve tekrar koşmaya başladı.

Ay gittikçe alçaldı, sonra kayboldu. Yıldızlar silinmeye başladı. Orman üzerine geniş bir solgun gölge çöktü.

Gece yarısı ile tan ağarması arasında geçen altı saat içinde tam

elli kilometre yol aldı.

O zaman durdu. Kayalık bir tepede karnı üzerine yatarak güneşin doğuşunu izledi. Şimdi Fort-Dieu seksen kilometre arkasında kalmıştı. Nanette'in kulübesi otuz kilometre önünde yükseliyordu. Kulübeye doğru yollanmak için tepeden indi.

Mesafe azaldıkça, Challoner'in yanındayken kendisini sarmış olan o sıkıntılı hali yeniden duydu. Ama bu duygu artık daha farklıydı. Koşup gelmişti. Çağrıya cevap vermişti. Şimdi, hedefine yaklaşırken kendisini nasıl

karşılayacaklarından kaygılanıyordu. Çünkü bu kulübede bir adam öldürmüştü ve bu adam o kadının kocasıydı...

Yürüyüşü biraz daha duraksamalıydı şimdi, sabahın ilerlemiş saatlerinde kulübe ile arasında hâlâ bir kilometrelik bir yol vardı. Keskin burnu havada ilk duman kokusunu aldı. Bu kokuya yönelmedi. Kendisi için yepyeni bir dünyanın doğmuş olduğu küçük açıklığın kıyısına gizli ve kararsız bir halde yaklaşırken kurtlar gibi daireler çizmeye koyuldu. Jacques Le Beau'nun kendisini kapatmış olduğu kafesi gördü: Kapısı Durant'ın kendisini kaçıtırırken bıraktığı gibi açık kalmıştı.

Kapıya gelince içeri bir göz attı. Odada kimse yoktu. Boşuna Nanette'i aradı. Birdenbire kulaklarını dikti ve bütün gövdesi gerildi. Dinledi... Dinledi... Beşikten hafif bir ses geliyordu. Kupkuru boğazında düğümlenen inleyişini yuttu. Pençeleri döşeme üzerinde bir çatırtı çıkardı. Koca kafasını karyolanın kenarının üzerinden aşırı. Bebek

oradaydı. İlk diliyle onu bir kez kısaca yaladı. Sonra içini çekerek yere uzandı.

Adım sesleri duydu. Nanette kolları öteki odadan getirdiği örtülerle dolu olarak girdi, ancak geri dönerken köpeği gördü. Gözleri bir an genişledi. Sonra garip bir çığlıkla ona doğru koştu. Köpek onun kolların boynuna dolanmış hissedince burnunu kadının göğsüne dayayıp küçük bir fino gibi ağlamaya başladı.

Nanette onu bebeğini sıktığı gibi göğsünde sıkıyordu, çünkü Miki ona özgürlük, umut ve hayat getirmişti. Gecikmiş olan adalet yerini bulmuştu. Tanrı Miki'yi onun için bir babanın, ya da bir kardeşin yapacağı şeyi yapmak üzere göndermişti.

İkinci akşam karanlık bastıktan az sonra oraya gelen Challoner, Nanette'i saçlarını dağıtmış halde buldu. Onu böylece, gözlerinde yansıyan lambanın aydınlığı içinde görünce birdenbire döşemenin ayakları altında kaydığını hissetti. Bütün geçmiş yıllar boyunca böyle bir şey için çalışmış, böyle bir şey için acı çekmişti.

Kötülük Denen Şey

Elif Ovalı

Resim: Sevgi Tuncer

YÜKSEK DAĞLARLA çevrili bir ülkede, bir köy varmış. Köy halkı birbiriyle çok iyi geçinir, köylüler arasında sürekli bir alışveriş olurmuş. Köylülerin alışkanlıkları da birbirleriyle uyum içerisindeymiş. Geçim kaynaklarını elişleri, hayvancılık ve biraz da tarım yaparak sağlarmış.

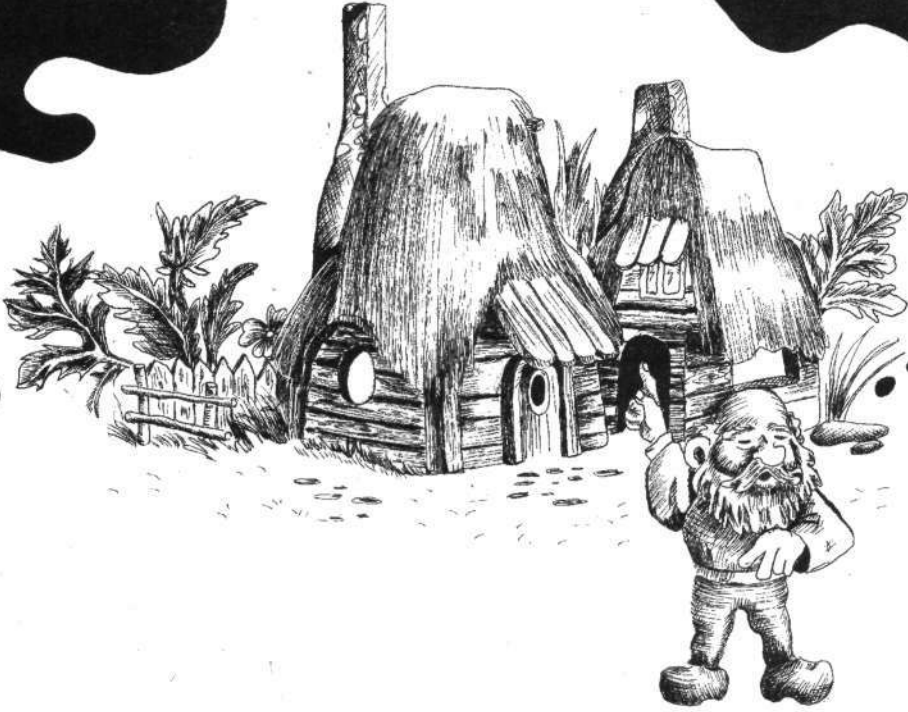
Köy ormanın ortasındaymış. Köy halkı koyun, keçi besler, bu hayvanların sütünü, yoğurdunu çevredeki köylerde satarmış. Köyün kadınları da elişleri, danteller örür, bunları ayda bir kez kurulan kasaba pazarında satarlarmış. Köyde öyle güzel bir

işbirliği ve anlaşma ortamı varmış ki, köyde çıkan en son kavgayı yaşlı bilge dedeler bile hatırlamazlarmış. İyilik bir bulut gibi bu köyün üzerinde dolaşır dururmuş.

Bir gün kasaba pazarına giden insanlar, köye şimdiye kadar hiç duyulmamış bir şeyin haberi ile gelmişler. Köylünün mallarını sattığı kasaba pazarında kulaktan kulağa insanlar bundan söz ediyormuş. Kötülük... Kasaba ve çevrede kötülük denen bir şey kol geziyormuş.

Bu söylenti bizim köylülerin de kulağına gelmiş. Herkes kötülüğün ne olduğu veya neye benzediği hakkında yorum yapıyormuş. Kimisi kötülüğün bir hastalık olduğunu, hayvanları sakat bıraktığını, öldürdüğünü, kimisi kötülüğün korkunç bir insan şeklinde diğer insanlara zarar verdiğini söylüyormuş. Bir diğeri ise kötülüğün yağmur, fırtına şekline girerek ürünlere zarar verdiğinden bahsediyormuş.

Tüm bu yorumlar, kasabadan gelen insanların söyledikleri, bizim şirin köylüleri tedirgin ediyormuş. İnsanlar rahat uyku uyuyamaz, rahat iş yapamaz olmuşlar.

Çocuklarını kötülükten korumak amacıyla, eskisi kadar rahat ormana bırakmaz olmuşlar. Kadınlar da dişlerini eskisi gibi zevkle işlemiyorlarmış. İyi hoş, işleseler bile, kasabaya inip elişlerini satanların sayısı gün geçtikçe azalıyormuş. Köy halkı gizliden gizliye kendini kötülükten korumaya çalışıyormuş.

Günler günleri, aylar ayları kovalayıp gitmiş böylece. Fakat gün geçtikçe köyün görünümü, alışkanlıkları da değişiyormuş. O eski yemyeşil köy gitmiş, yerine sararmış otlarla çevrili bakımsız bir köy gelmiş. Neden mi? Çünkü

insanlar, "Ya kötülük çıkarsa, gelirse," demekten tohumları zamanında ekememişler. Hayvanlar da yeterli otu çevrede bulamamışlar. Dağda, bayırda, daha uzaklarda yiyecek ararken kimi kaybolmuş, kimini yırtıcı hayvanlar yemiş, kimiyse açlıktan zayıf düşüp, hastalanmış.

Eskiden zevkle, gayretle örgü ören, elışı işleyen kadınlar bile kötülükten öyle çok söz eder olmuş ki, elleri çalışmaz olmuş, eski becerilerini yitirmişler. Her gün bir araya gelip lafa dalmışlar, boşluktan birbirlerinin kusurlarını arayıp durmuşlar.

Ya köyün erkekleri! Onlara ne demeli? Köyün kahvesinde oturup çene çalmışlar yıl boyu; kağıt oynamış, gelen geçeni süzmüşler. Başka ne yapsınlar ki? Sütü, yoğurdu satılacak hayvan kalmamış ki, onlarla ilgilensinler. Az biraz tarlası olanın da ürünü gelmemiş o sene bakımsızlıktan. Köyde herkes işsiz, güçsüz oturmaya başlamış.

Çocuklar? Çocuklar bile bir garip davranır olmuşlar. Anne ve babalarının sıkı tembihleri onları bunaltmış. Büyüklerinden dinledikleri hikayelerle kardeşlerini korkutmuşlar. Saldırgan ve asi çocuklar olup çıkmışlar.

Köyde o eski, dostane hava esmiyormuş. İnsanlar birbirleriyle küsüyor, işbirliği yapmıyormuş. O güzelim insanlar aksi birer insan haline gelmişler. Yıllar yılı kötülük denen şeyin adı bile insanları etkilemiş. Bakmışlar ki, gün geçtikçe köyün durumu daha kötüye gidiyor, bu kötü gidişe bir son vermesi için köyün yaşlı bilge dedelerinden yardım istemişler.

Yaşlı bilge dedeler toplanmış. Köyün durumunu kendi aralarında uzun uzadıya konuşmuşlar. Aralarından en bilge ve yaşlı olanı

köy halkını toplamış ve konuşmuş:

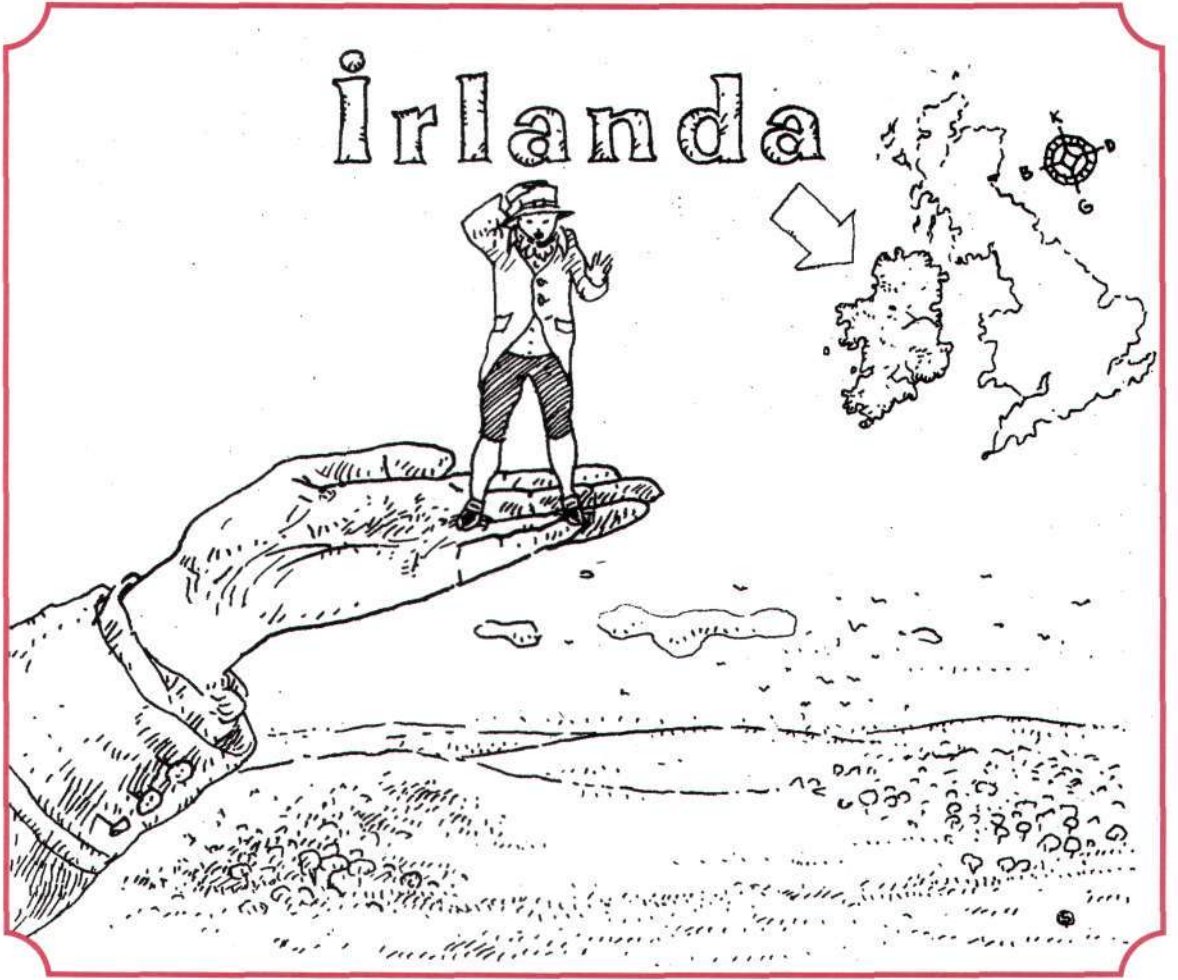
"Ey Köy halkı! Size tüm bu kötülükleri yapan kötülük değil, sizlersiniz. Kötülük her zaman, her yerde vardı. İnsanları üzme kötülüktür. Üretmeye, çalışmaya engel olacak her şey kötülüktür. Çirkin söz, güzelliklerden uzaklaşmak, iyi yetiştirilemeyen çocuklar, hep kötülüğe davettir. İyilikler de, güzellikler de, kötülükler de insanın yarattığı şeylerdir. Kafanızı ne ile doldurursanız, yaptığınız işler de ona yönelik olur. Örneğin sizler." diyerek köylüleri göstermiş.

"Kötülük sizlere korkunç bir insan şekline gelip zarar vermedi. Hastalık olup hayvanlarınızı öldürmedi. Fırtına, yağmur olup ürünlerinize de zarar vermedi. Tüm bunları sizler, ellerinizle yaptınız. Kafanızı kötülüğe öyle çok yordunuz ki, düşündüğünüz kötülüklerin hepsini kendi etrafınızda yarattınız.

Tüm bilgeler yaşlı bilgeyi onaylamışlar. Köylüler yaptıkları yanlışları anlayıp, yaşamlarına kötülüğün adını anmadan, güzelliklerle dolu devam etmişler.

Masallar dünyasındaki gezimiz sürüyor. Şimdi de İrlanda'dayız...

26

"Güiver'in Yolculukları" çocuklar için yazılmış Güiver'in cüceler ve devler ülkesindeki serüvenlerini anlatan dünyaca ünlü bir eserdir. Yazarı Jonathan Swift ise İrlandalıdır. İrlanda birçok ünlü yazar yetiştirmiştir.

İrlanda İngiltere'nin batısında bulunan yemyeşil bir adadır. Çünkü Atlas Okyanusu'ndan gelen yağmurlara açıktır. Yağmurlu bir iklimi vardır ama kar yağmaz. Bu güzel yeşil adada yaşayan İrlandalıların sayısı geçmiş yüzyıla göre azalmıştır. Her ülkede insan sayısı artarken İrlanda'da azalmasının nedeni bu ülkeden birçok insanın göç etmiş olmasıdır. İrlanda bir patates ülkesidir denebilir. Çok sayıda patates yetişir. Gene çok sayıda patates tüketilir. Bu patates ülkesinden size bir çörek masalı.

Tilki ile Çörek

Anlatan: Gülçin Alpöge

Resimler: Şekip Davaz

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, deve tellal iken, pire berber iken, geçmiş zaman içinde, küçük bir evde bir sıçan, bir fare, bir de tavuk birlikte yaşarlarmış. Günün birinde küçük ala tavuk, "Hadi, büyük bir çörek pişirip kendimize bir ziyafet çekelim," demiş.

"Hadi!" demiş sıçan.

"Hadi!" demiş fare.

"Peki buğdayı kim öğütecek?" diye sormuş fare.

"Ben yapamam," demiş sıçan.

"Ben de yapamam," demiş fare.

"Öyleyse ben götüreyim değirmene," demiş tavuk. Buğday öğütülmüş, un olmuş. Tavuk gene sormuş, "Çöreği kim yapacak?"

"Ben yapmam," demiş sıçan.

"Ben de yapmam," demiş fare.

"Öyleyse ben yaparım!" demiş küçük tavuk. Hemen hamur yoğurmuş, çöreği pişirmiş, kotarmış, masanın üstüne koymuş.

"Şimdi bu çöreği kim yiyecek?" diye sormuş.

"Ben!" demiş sıçan.

"Hayır ben!" demiş fare.

"Yağma yooooook! Ben pişirdim, ben yerim!" demiş tavuk.

Başlamışlar tartışmaya. Onlar tartışırken çörek usulca masadan kaymış yere, sonra yuvarlana yuvarlana evden kaçmış. Düşmüş yola. Çöreğin kaçtığını gören sıçan, fare ve tavuk çöreğin peşinden koşmaya başlamışlar.

Çörek kaçarken harman yerine gelmiş. Harman kaldıran köylüler çöreği görmüşler. "Ne var neden kaçıyorsun?" diye sormuşlar.

Çörek de, "Sıçandan, fareden ve tavuktan kaçıyorum. Onlardan kaçtığım gibi sizden de kaçıp kurtulurum ben!" demiş. Bunu duyan köylüler de çöreğin peşine düşmüşler.

Çörek biraz ilerde hendek kazan işçilere rastlamış. İşçiler sormuşlar, "Yuvarlana yuvarlana nerden kaçıp nereye gidiyorsun?"

"Sıçandan, fareden, tavuktan ve köylülerden kaçıyorum. Onlardan kaçtığım gibi sizden de kaçıp kurtulurum ben!" demiş çörek.

Böylece işçiler de çöreğin peşine düşmüşler.

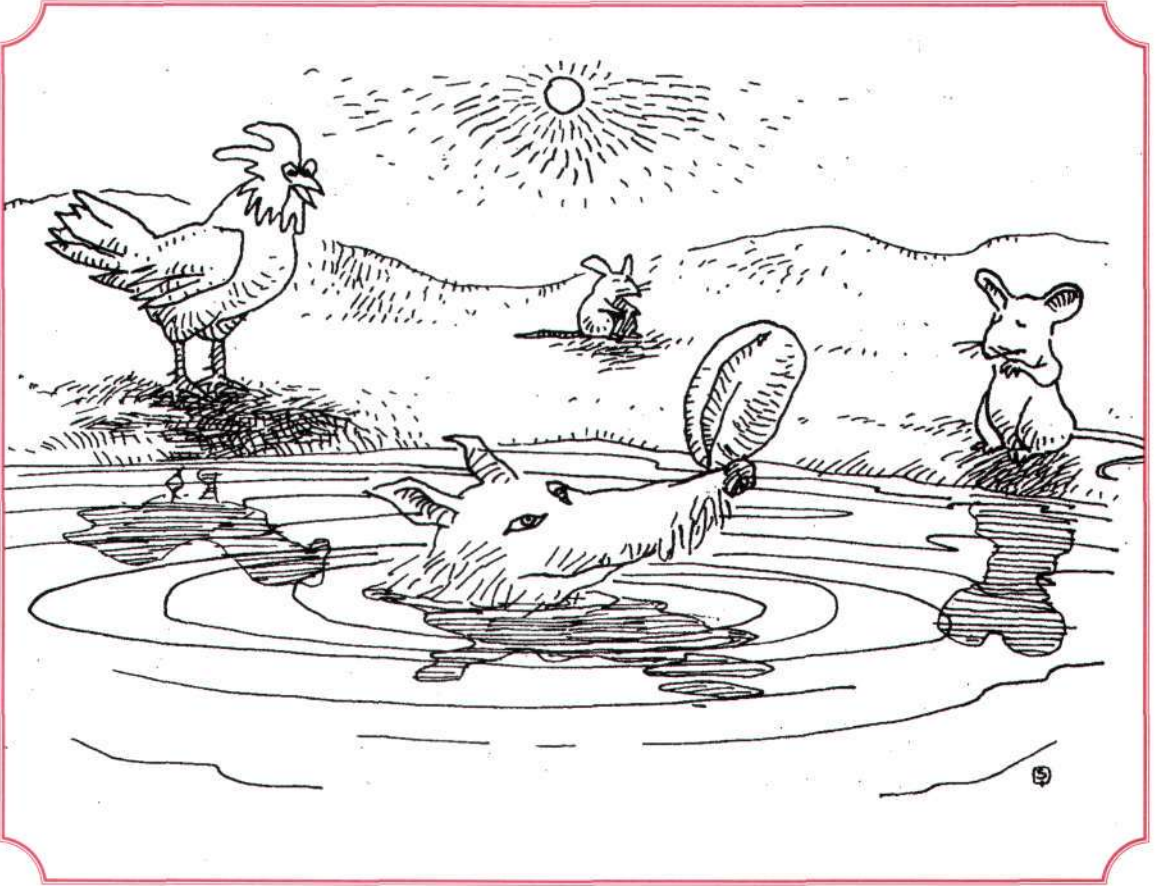
Daha ilerde çamaşır yıkayan kadınlara rastlamış. Onlar da sormuşlar, "Bu telaş niye?" diye.

Çörek, "Sıçandan, fareden, tavuktan ve peşimden gelen köylülerden, işçilerden kaçıyorum.

takılmışlar.

Çörek, kaç kaç sonunda bir ırmağın kıyısına gelmiş. Orada bir tilkiyle karşılaşmış. Tilki sormuş, "Neden koşuyorsun böyle?"

Çörek, "Sıçandan, fareden, tavuktan ve köylülerden, işçilerden, çamaşırcı kadınlardan

Onlardan kaçtığım gibi sizden de kaçır kurtulurum ben!" demiş. Ama kadınlar da peşine

kaçıyorum. Onlardan kaçtığım gibi senden de kaçır kurtulurum ben!" demiş.

"Ama suyu geçemezsin ki, erirsin!" demiş tilki.

O zaman çörek, "Beni karşıya sen taşıy mısın?" diye sormuş.

"Karşılığında bana ne verirsin?" demiş tilki.

"Yılbaşında bir öpücük, Paskalyada bir yumurta!" diye cevaplamış çörek.

"Peki. Hadi bin sırtıma!" demiş tilki. Çörek tilkinin sırtına sıçramış.

Tilki, "Ooo, biraz daha yukarı gel! Sırtımda ıslanırsın," demiş. Çörek, bu kez tilkinin omuzlarına binmiş. Ama tilki, "Daha yukarı

daha yukarı!" demiş. Çörek tilkinin başına çıkmış. Tilki kafasını havaya kaldırıp "Daha yukarı! Burnumun ucunda taşıyım seni, o zaman hiç ıslanmazsın!" demiş.

Çörek de tilkinin burnunun ucuna gelip durmuş. "Daha da öteye gidemem!" demiş.

Kurnaz tilki, "Gidersin!" deyip, bir sıçramış; ağzını açmış ve burnunun ucunda duran çöreği kapmış, mideye indirmiş. E, ne yapalım, çörekler yenmek için pişirilirmiş!

Abonelerimize...

Bütün abonelerimize tanıdığımız "ARMAĞAN ABONELİK" hakkınızı kullandınız mı?

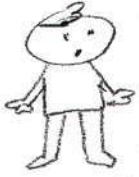
Eğer henüz bizi arayıp bir arkadaşınıza ücretsiz olarak üç aylık abonelik vermediyseniz, lütfen hemen şimdi arayın. Telefonumuzu biliyorsunuz: 0212 252 63 75 veya 0212 252 63 76. Yapacağınız tek şey kendi adınızı ve Kırmızıfare'yi üç ay boyunca ücretsiz olarak göndermemizi istediğiniz bir arkadaşınızın adıyla adresini bize söylemek.

Böylece hem siz o arkadaşınıza anlamlı bir armağan vermiş olacaksınız, hem de Kırmızıfare'mizi tanıtmamız için bize yardım etmiş olacaksınız. Şimdiden teşekkür ederiz

Beyaz Kızın Kolyesi

Fatih Erdoğan

BİR ZAMANLAR küçük bir çocuk, kırlarda gezerken bir çaliya kuyruğunu kaptırmış olan bir tilkiyle karşılaşmış. Tilki çocuğa, "Ah ne olursun, benim kuyruğumu kurtar,"

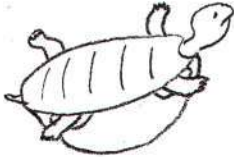
demiş,
"Karşılığında sana ne istersen veririm."

30

Çocuk tilkinin kuyruğunu kurtarmış. Tilki de ona kurnazlığını vermiş. Artık çocuk tilki kadar kurnazmış.

Gezintisine devam etmiş. Az sonra bir kaplumbağayla karşılaşmış. Kaplumbağa ters dönmüş, bir türlü düzeleliyormuş. Çocuk onu düzeltmiş, kaplumbağa da ona karşılık olarak sabrını vermiş. Çocuk artık bir kaplumbağa kadar sabırlı olacaktı.

Çocuk biraz daha yürüyünce ayağına diken

batmış olan arslanla karşılaşmış. Arslanın ayağındaki dikenini çıkarmış. Arslan da ona cesaretini vermiş. Çocuk artık bir arslan kadar cesurmuş.

Çocuk biraz daha yürüyünce file rastlamış. Filin tırnağının arasına taş girmiş çıkaramıyormuş. Çocuk filin tırnağının arasındaki taşı çıkarmış. Fil de ona kendi gücünü vermiş. Çocuk artık çok güçlüymiş.

Yoluna devam eden çocuk tavşana rastlamış. Tavşan bulduğu havucu yerinden sökemiymiş. Çocuk ona yardım etmiş. Tavşan da çocuğa çok güçlü arka bacaklarını vermiş. Çocuk böylece çok hızlı koşabilecekmiş.

Az sonra çocuk bir maymunla karşılaşmış. Maymunun vücudunda pireler varmış. Pireler onu rahatsız ediyormuş. Çocuk maymunu gölde yıkamış, pireler kaçıp gitmiş. Maymun çocuğa çevikliğini vermiş. Artık

maymunlar gibi ağaca çıkabilecek, daldan dala atlayabilecekmiş.

Yoluna devam etmiş.

Bir deveye rastlamış. Deve yükünü yere düşürmüş, alamıyormuş. Çocuk devenin yükünü yeniden sırtına yüklemiş. Deve de ona dayanma gücünü vermiş. Çocuk artık uzun süre susuzluğa dayanabilecekmiş.

Yolun devam etmiş. Kartala rastlamış. Kartal, kanatları petrole bulaştığı için uçamıyormuş. Çocuk kartalın kanatlarını temizlemiş. Kartal da ona gözlerinin keskinliğini vermiş. Çocuk artık her şeyi çok uzaktan bile görebilecekmiş.

Yoluna devam etmiş. Az sonra bir köpeğe rastlamış. Köpek kemiğini çukura düşürmüş, alamıyormuş. Çocuk çukura inip köpeğin kemiğini almış. Köpek de ona kulaklarının duyma gücünü ve burnunun koku alma gücünü vermiş. Çocuk artık her şeyi duyabilecek, bütün kokuları alabilecekmiş.

Yoluna devam etmiş. Bir kargaya rastlamış. Karga demiş

ki, "Şu ilerki dağın arkasında bir uçurumun dibinde kolyem var, ama çok yaşlı olduğum için ben oraya kadar uçamıyorum. Sen gidip alır mısın?"

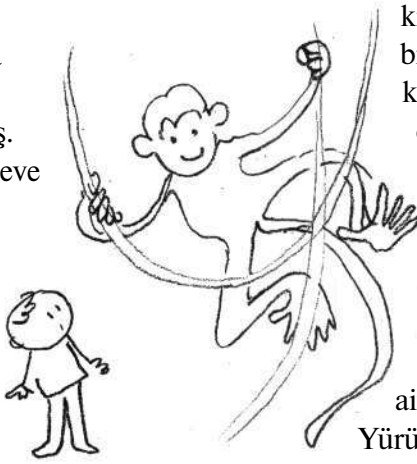
Çocuk yardım etmeyi çok seviyormuş. Ama bir tilki kadar kurnaz olduğu için bu kolyenin kargaya ait olamayacağını anlamış.

Yürümeye başlamış. Yol çok uzunmuş, ama çocuk bir

kaplumbağa kadar sabırlıymış.

Yürümüş, yürümüş, gece olmuş, yine yürümüş. Hiç korkmuyormuş, çünkü bir arslan kadar cesurmuş. Günlerce aç susuz yürümüş. Açlığa da susuzluğa da dayanabiliyormuş, çünkü bir deve kadar dayanıklıymış. Sonunda uçurumun başına gelmiş. Gözleriyle uçurumun dibine bakmış. Bir kartal gibi keskin gözleri olduğu için kolyeyi görmüş. Bir maymun çevikliğiyle uçurumun dibine inmiş. Kolyeyi almış, yine yukarı tırmanmış.

Yine günlerce yürüyerek geri dönmüş. Karganın olduğu yere yaklaşıırken gizlenip

beklemeye başlamış. Karga kendi kendine, "Nerde kaldı bu çocuk? Küçük beyaz kızdan çaldığım kolyeyi

getirecekti bana."

Çocuk kulakları bir köpeğin kulakları kadar güçlü olduğu için bu sözleri duymuş. Karganın yanına gitmekten vazgeçmiş.

Beyaz kız aramaya başlamış.

Burnuyla havayı koklayarak duman kokusu almış. Tavşanlar

kadar hızlı koşarak kızın evini bulmuş. Beyaz kız annesinin kolyesini kaybettiği için ağlıyormuş. Gerçekten de adı gibi bembeyazmış kızın yüzü. Kolyenin geri geldiğini görünce çok sevinmiş. Çocuğa bir dilim kek ve bir öpücük vermiş.

Çocuk beyaz kıza niçin beyaz olduğunu sormuş. Kız evlerinin yanı başındaki tepeyi göstermiş. Tepenin

üstünde kocaman bir kaya parçası varmış. İşte bu kaya güneşin önünde durduğu için kızın evine hiç güneş gelmiyormuş. Bu

yüzden de beyaz kız adı gibi bembeyaz ve solukmuş.

Çocuk hemen tepeye tırmanmış. Bir fil kadar güçlü olduğu için kayayı kucaklayıp tepenin öteki tarafına yuvarlamış.

Kızın evine güneş gelmeye başlamış. Beyaz kızın yüzü pembeleşmiş.

Kız çocuğa onlarla birlikte kalıp kalamayacağını sormuş. Çocuk onlara teşekkür etmiş ve artık eve döneceğini söylemiş. Çünkü bu bir masalmış ve bütün masallar bitermiş.

Mavibulut 1996

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih *Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim Fatih *Erdoğan*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? Waddell Firth

Kırçıl **Horoz** Ayla Çınaroğlu

Demet'in Bahçesi Ayla Çınaroğlu

Aç Tırtıl *Eric Carle*

Annem ve ben Leyla Sakpınar

Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar

Babam ve Ben Leyla Sakpınar

Dedem ve Ben Leyla Sakpınar

Sevgi Kitabı Nuran Turan Attila Akdeniz

Anneme Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu Huban Korman

Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih *Erdoğan*

Okula Geç Kaldım Fatih *Erdoğan*

Dedem bana Düdük Yaptı Fatih *Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım Fatih *Erdoğan*

Ablam Bana Pil Çıkardı Fatih *Erdoğan*

Kuşumu Kim Kışkırladı? Fatih *Erdoğan*

Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih *Erdoğan*

Puf puf Ayı Bal Peşinde A. A. Milne Shepard

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri A. A. Milne Shepard

Park Peri ve Belediye Başkanı Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bayan Tutu Modaya Uyuyor Melek *Güngör* Mustafa Delioğlu

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul Bishku Betül Sayın

Bir Işık Bin Işık *Handan Derya* Yıldırım Derya

Kanaryamın Öyküsü Ayla Çınaroğlu *Yaprak* Berkkan

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev Ayla Çınaroğlu

Serdar'ın Öyküleri Nuran Turan Fehim Hadimoğlu

Serdar'a Öyküler Nuran Turan Saadet Ceylan

Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran Turan Mehmet Koyunoğlu

Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan Saadet Ceylan

Küçük Prens Saint-Exupery

Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak Behiç Ak

Seni Seviyorum Coco *Güngör* Köknel *Emine İnkaya*

Penguen Tigi'nin Özlemi Melek *Güngör* Mustafa Delioğlu

Onu Seviyorum Fatih *Erdoğan* Attila Akdeniz

Sen Bir Kızılderilisin Hannes Janosch

Mavibulut Yayınları

Yeniçarşı Cad. 33/2 Ferah Ap. Kat:4 Galatasaray İstanbul Tel:(0212)252 63 75-76 Faks:244 06 60

